

[Erna Sørensen.]

og det er også bekendt med, hvad det er for en bestyrelse, der bliver nedsat, og har også mulighed for gennem de indsendte regnskaber at følge denne. Viser det sig så, at ministeriet er holdt i uvidenhed om forhold, som det har krav på at få oplyst, sådan som det er sket i sagen fra Brøndbyerne, eller man har tilsidesat et afslag på en anmodning, så har man overtrådt de gældende regler, og det må man selvfølgelig bøde for, hvad enten man er kommunalbestyrelsesmedlem eller f. eks. kommunal embedsmand.

Vi er alle enige om, at der er en del, der skal rettes op, og det har den højtærede minister også udtalt adskillige gange i sin redegørelse; man kan så diskutere, om man kommer til bunds ved de ændringer, der nu foreslås. Reglerne indskærpes, og man giver positive retningslinjer for boligselskaberne; dette skulle have været gjort for lang tid siden, og jeg kommer herigennem ind på de enkelte spørgsmål. Jeg er ikke 100 pct. enig med den højtærede boligminister, og jeg skal nævne nogle enkelte ting, som jeg synes kan kritiseres. Det er vel formentlig også noget, man kan drøftet i det bebudede udvalg.

Der er først spørgsmålet om honorarerne, om der skal betales honorarer og om honorarernes størrelse. Jeg synes, det er vanskeligt at administrere en ordening, hvorefter man kun betaler mødeudgifter, tabt arbejdsfortjeneste, diæter o. lign. Jeg synes, det var rimeligere, om man holdt sig til det udtryk, at det er et tillidshverv, man har påtaget sig, som kun vil kunne blive honoreret i beskedent omfang. Jeg tror ikke, der er besparelser i det, og det er vel egentlig det, man vil konstatere, når man nu, om jeg så må sige, har trukket linjerne så hårdt op.

Endvidere synes jeg, at ministeriet må godkende sammensætningen af bestyrelserne, og der må altså stærke regler til, for at man kan sige, at offentligheden kan føle sig tryk. Jeg synes, at eksemplet fra Brøndbyerne i og for sig er det, der advarer mest, og jeg vil i det hele taget sige, at jeg synes ikke — og jeg tror, mit parti står helt bag mig — at det kan være rigtigt, at man lader kommunens tjenestemænd være medlemmer af bestyrelser for selskaber og, om jeg så må sige, have indflydelse på begge sider

af skranken. Så vidt jeg ved, godkendte den højtærede minister, at dette kunne ske, men mon det ikke er en overvejelse værd? Jeg vil sige her, for at der ikke skal være nogen misforståelse, at et kommunalbestyrelsesmedlem overhovedet ikke kan tænkes at skulle honoreres qua kommunalbestyrelsesmedlem. Man har i pressen været ude for, at et medlem — jeg tror, det var kontorchef Paldam — har udtalt, at det var rimeligt, at man, når det andet var vederlagsfrit, dog fik lidt erstatning for den tid, man ofrede på det kommunale arbejde. Denne opfattelse kan jeg slet ikke dele. Om kommunalbestyrelsesmedlemmer, der er indvalgt i en bestyrelse, skal have et honorar, må afhænge af, hvilket arbejde de udfører, hvor værdifulde de er, og jeg er helt enig med den højtærede minister, når han siger, at der sidder et eller flere folketingsmedlemmer, som måske har været med til at starte socialt boligbyggeri og har erfaringerne og kan bringe dem videre fra det ene til det næste selskab, der bygger. Jeg synes ikke, man kan afskære kommunens folk fra at være medlemmer, bl. a. af den grund, at vel er det selskaber, der bygger efter bestemte regler, men hvem er det egentlig, der sidder med ansvaret, med garantien, med smerten, hvis det går galt? Det er kommunerne, og det må være naturligt, at den, der er med til at bære byrderne og ansvaret, også lader sig repræsentere.

Endvidere vil jeg pege på spørgsmålet om forretningsførerhonoraret, 1½ pct. af anskaffessummen. Det er altid uheldigt at fastsætte et maksimumsbeløb, så bliver det altid dette beløb, og det afviger heller ikke fra de regler, som er godkendt for advokaterne i byggesager. Men jeg synes, der kunne være noget, der talte for, at datterselskaber, som bygger på grundlag af de erfaringer, de har fra tidligere foretagender, som har overvundet både begyndervanskeligheder, og hvad der ellers kan være, som har en rigere erfaring, der vil gøre det lettere for dem, når de bygger det andet, tredje eller fjerde foretagende, ikke absolut skal lægge sig fast på de 1½ pct. af anskaffessummen. Anskaffessummen er nævnt her af det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, og jeg så næsten allerede nogle englevinger på formandens skuldre, fordi man nu havde indført den praksis at holde sig til 1½ pct. af den ind-